Ч. 72 (12.438). Львів, вівторок 1. квітня 1930. Opłata pocztowa zapłacona ryczałtem. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 27·50 „
Річно 55·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голандії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Трівкий ювилейний памятник.

ЗА ЗДВИГНЕННЯ ШПИТАЛЮ ІМ. МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО.

ДО ВСЬГО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА!

Ми вступили в ювилейний рік трийцятиліття на владичому престолі Й. Е. Митрополита Андрея. Раділи і радіємо від щирого серця, що доводиться нам звеличати одного з дуже великих українських людей, яких знає не тільки наша теперішність, але й яких дало нам Боже Провидіння напротязі вікової історії нашого народу.

Величаємо Його, як Князя Церкви, як Збирача розкинених скарбів нашої культури, як Опікуна всіх без ріжниці, в першу чергу нещасних, вбогих і обездолених. І не знаємо сьогодні, котра з цих прикмет більша, де заслуга значніша. Бо кожна царина велика, кожна потребувала і потребує свого речника. На кожній царині Ювилят недосяжний серед сучасних.

Колиж Митрополит стільки доконав для скріплення нашої культурної сили й культурного значіння, то й на нас лежить обовязок не тільки словами признавати заслуги Ювилята, не тільки задоволити себе більше або менше блескучими обходами, але також створити з нагоди Ювилею памятку цих днів, памятку, яка має носити імя Ювилята по вічні часи.

Такою памяткою може бути ЗДВИГНЕННЯ ШПИТАЛЮ, тут у Львові. Створення такої установи, як виразника великого ідеалу любови ближнього, буде найкраще відповідати як Особі Найдостойнішого Ювилята, так і характерові Ювилею.

Ми певні, що весь наш загал, від бідних до богатих, чи вони походять зі села, чи з міста, словом усе українське громадянство зрозуміє видвигнену нами думку, прийме її з нетаєною радістю як свою та зложить лепту на жертвенник у найкращої ідеї любови, тої начальної сили в історії народів. Ми певні також, що Дорогий Ювилят буде вважати здійснення нашого пляну найкращою нагородою для себе за своє трудяще життя.

Дано у Львові, Станиславові, Перемишлі в день 17. січня 1930 р.

ПОЧЕСНИЙ КОМІТЕТ:

† Григорій Хомишин, станиславівський Епископ;
† Йосафат Коциловський, перемиський Епископ;
† Никита Будка, патарський Епископ;
† Григорій Лакота, перемиський Епископ-Помічник;
† Іван Бучко, львівський Епископ-Помічник;
† Іван Лятишевський, станиславівський Епископ-Помічник;
о. Анатасій Калиш ЧСВВ., Протоігумен оо. Василіян;
о. Йосиф Схрейверс, Візитатор оо. Редемптористів;
Єромонах Климентій Шептицький, Ігумен Унівської Лаври Студ. Уставу;
о. Олександер Бачинський, Архипресвитер Митроп. Капітули.

ШИРШИЙ КОМІТЕТ:

За Т-во „Просвіта" — д-р Іван Брик;
„ гр.-кат. Богосл. Академ. — о. д-р Й. Сліпий;
„ Наукове Т-во ім. Ш. — д-р К. Студинський;
„ Нац. Музей — д-р Іларіон Свєнціцький;
„ Т-во „Р. Школа" — дир. Ілля Кокоруда;
„ Т-во Прихильн. Освіти — през. В. Децикевич;
„ Інст. Св. Йосафата — о. Я. Перідон ректор;
„ Т-во Укр. Захоронка — Олена Горлинська;
„ Марійське Т-во Молоді — о. д-р І. Фіголь;
„ Союз Українок — Олена Федак-Шепарович;
„ Муз. Т-во ім. Лисенка — радн. М. Дрималик;
„ Кооп. Укр. Театр — радн. М. Дрималик;
„ Вищий Муз. Інститут — д-р С. Людкевич;
„ Т-во Дністер — Я. Колтунюк, директор;
„ Нар. Торговлю — Мик. Заячківський, дир.;
„ Земельний Банк — д-р Лесь Кульчицький;
„ Центробанк — д-р Кость Левицький;
„ Сіль. Господар — о. Тит. Войнаровський;
„ Нар. Гостинницю — В. Пащак, дир.;
„ Рев. Союз Укр. Кооп. — І. Филипович;
„ Центросоюз — І. Гарасимович, дир.;
„ Маслосоюз — інж. Палій, дир.;
„ Доставу — о. В. Лициняк;
„ Карпатію — Бр. Янів, директор;
„ Краєв. Т-во Кред. — Іван Охримович.
„ Жіночу Спілку Труд — Олена Залізняк;
„ Народню Лічницю — д-р І. Куровець;
„ Сокіл — М. Заячківський, голова;
„ Т-во Укр. Реміся. Зоря — С. Гевак, голова;
За Марійське Т-во Пань — Ольга Бачинська;
„ Т-во Укр. Адвокатів — д-р Лев Ганкевич;
„ Міщанське Брацтво — М. Заячківський.
„ Т-во Учит. Громада — Вол. Радзикевич;
„ Т-во Укр. Бесіда — радн. Зен. Лукавецький;
„ Союз Укр. Купців — Гр. Гануляк;
„ Т-во Сила — о. Каштанюк;
„ Т-во Праця — Михайло Стефанівський;
„ Укр. Т-во Допом. Інвалідам — пос. Д. Палїїв;
„ Т-во Охорони воєн. могил — д-р І. Ґижа;
„ Еп. Ком. Оп. над сиротами — о. В. Лициняк;
„ Краєв. Т-во Ох. дітей — през. Каратницький;
„ Львівську Філію Т-ва охорони дітей і опіки над молодю — д-р Ю. Савчак;
„ Стар. бурс. круж. РІІІ. УПТ. — І. Громницький;
„ Т-во Боян — Іл. Гриневецький;
„ Т-во Бандурист — А. Гаврилів;
„ Укр. Гігієн. Т-во — д-р Мар. Паньчишин;
„ Укр. Лікарське Т-во — д-р М. Музика;
„ Укр. Технічне Т-во — інж. Рижевський;
„ Т-во Вакаційних Осель — Ольга Бачинська;
„ Т-во Луг — д-р Ром. Дашкевич;
„ Взаїм. Поміч укр. учит. — Ст. Похмурський;
„ Центр. Союз Укр. Студ. — Роман Зубик;
„ Червону Калину — Петро Постолюк;
„ Т-во Відродження — д-р І. Раковський;
„ Т-во Медична Громада — Р. Осінчук;
„ Т-во Укр. Техн. Основа — М. Мариняк;
„ Т-во Будучність — Е. Тишинська.

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ:

Преосв. д-р Іван Бучко, львів. Епископ-Пом., — голова; Володимир Децикевич, сенатор — заст. голови; д-р Стефан Федак, сен. Михайло Галущинський, д-р Тит Бурачинський (скарбник). д-р Іван Куровець, о. прадат Леонтій Куницький, о. крил. Олександер Ковальський, д-р Станислав Людкевич. Стефан Гевак. Іван Охримович — члени.

Свято білоруської державности у Вильні.

З нагоди 12-літніх роковин проголошення самостійности Білоруської Народньої Республики, в дні 25. березня ц. р. Виленський Білоруський Національний Комітет уладив урочисте свято, у Вильні, на якому явилися м. і. представники українського громадянства в особах *голови УНДО, д-ра Дмитра Левицького, пос. д-ра В. Загайкевича, пос. о. прал. Куницького, пос. С. Кузика і пос. Д. Палїїва.* Крім того на святі були присутні представники литовців, москалів і жидів та кількох місцевих польських діячів.

В 10. год. ранку в римо-кат. костелі св. Миколи відбулося врочисте Богослуження, в 11. год. у Пятницькій (гімназіяльній) православній церкві і в год. 12. у правосл. церкві св. Миколи. В 6. год. відбулася в салі Торгов.-промисл. Палати Академія. За президіяльним столом засіли: en. Богданович. сен. Рогуля, пос. Степович, пос. Єремич і ред. Позняк. Реферат виголосив о. В. Годлевський (на білоруській мові) на тему: „Розвиток білоруської політичної думки від автономії до самостійности". Як перший, голова УНДО д-р *Дмитро Левицький* виголосив слідуючий привіт:

„Як голова Української Парляментарної Репрезентації і голова Українського Нац.-Демократичного Обєднання, в імени великої більшости організованого українського народу приношу сьогодні братньому Білоруському Народові глибокий поклін і сердечний привіт з приводу великих для нього роковин національно-державного визволення.

„З гордістю і незмірною радістю можу ствердити, що українці й білоруси — це два славянські народи, які ніколи не мали жадних спорів та яких доля найтісніше зі собою звязана. Наша історична минувшина, наша довговікова неволя у московського наїздника, нинішня наша спільна доля під владою червоної Москви і тут, у Польщі, спільні наші цілі і змагання кажуть обом нашим народам тісно, дружно і вірно взаємно допомагати собі, уповаючи на незломні наші власні сили та віруючи у правду наших ідеалів. Приязнь білоруська додає нам, українцям, сил у нашій боротьбі. І хай теж білорусам додасть відваги й бодрости свідомість, що на Вашому історичному шляху маєте в Україні й українцях вірного брата, приятеля і союзника.

„У нинішній святочний для Вас день 12-літніх роковин Вашого визвольного пориву, схиляю голову перед Вашими героями, які поклали молоде життя у боротьбі за найвищий ідеал народу. Тіни цих героїв будуть Вас вести у дальшу боротьбу, яка в останньому висліді мусить скінчитися Вашою перемогою".

Пос. д-ра Дмитра Левицького уже при першій появі стрінули рясними оплесками, а після виголошення повищого привіту присутні уладили йому довготріваючу овацію при окликах „Хай живе Україна!" З українців виступав ще з привітом голова Українського Студентського Кружка у Вильні п. *Сагайко*, якого теж особливо горячо оплескувано.

Промовляли ще: представники литовців, голова Литовського Комітету д-р Стапіс і студ. Юхневіч, іменем жидів пос. д-р Виґодський (в жидівській мові) і вкінці москаль адв. Крестянов. Характерно, що всі промовці кінчали свої привіти окликами на честь білоруської державности, лише п. Крестянов говорив про білоруський нарід, питання його самостійницьких змагань не торкаючи.

Другу частину Академії виповнили хорові співи прегарних білоруських пісень і декламація. В год. 9. веч. відбулася спільна вечера, за якою тости піднесли м. і. *пос. д-р В Загайкевич і пос. о. прал. А. Куницький*

Виборчі права для жінок у Туреччині.

З Анґори подають, що турецька національна рада, ідучи за прикладом европейських держав, ухвалила на днях закон про надання прав участь жінок у громадських виборах. У найближчому часі турецькі жінки дістануть право участи у виборах до національної ради.

Польсько-німецький ліквідаційний пакт

Минулого тижня підписав през. Гінденбурґ два законопроєкти, які міждержавним, політичним і господарським польсько-німецьким відносинам дали, коли може не дійсну, то принайменше формальну основу, на якій у будуччині мав би витворитися трівкий, в конкретні форми схоплений „модус вівенді" між цими двома державами. Після ганебного версайського миру була вже низка спроб польсько-німецького зближення, але жадна з них не увінчалась повним успіхом і не осягнула намічених цілей. Чим ближче підходили контрагенти до спірних питань, тим маркантніше рисувалася безвиглядність трівкого, на ширшій основі заложеного порозуміння. Саме підписані: ліквідаційний пакт і торговельний договір є новою, проблематичною спробою управильнити взаємовідносини між Польщею та її західним великим сусідом міжнародніми актами, якими обі сторони забезпечувалиб собі свобідний розвиток їхніх державних організмів, гарантували одна другій реципроцитет відносно прав своїх громадян на терені другої держави, та можливо в найбільшій мірі улекшили обосторонний товарообмін. Однак ні ті найзавзятіші приклонники і пропагатори польсько-німецького порозуміння не можуть манити себе надією, що підписаними пактами вирівнано остаточно дорогу між Варшавою і Берліном та що мирному співжиттю обох народів вже нічого більше не стоїть на перешкоді. Між тими двома сусідніми державами є надто сильний антагонізм, а їхні політичні та господарські інтереси так сильно перехрещуються і взаїмно себе виключають, що про якесь ширше, щиро подумане вирівнання, принайменше під цю пору і думки не може бути. Заключений пакт є для Німеччини конечним лихом, якого не могла вминути — підписувала його до деякої міри під примусом пляну Йонґа, — а устами свого президента дала недвозначно до пізнання, як тяжким і терпким був для неї цей обовязок.

Польсько-німецький ліквідаційний пакт управильнює цілий комплекс питань, зібраних у десятому відділі версайського договору і є лише одним звеном у ланцюху всіх тих складних проблєм, яких дефінітивне налагодження взяв на себе плян Йонґа. Новий плян, як його в Німеччині називають, піднявся незвичайно тяжкого завдання — ліквідувати минувшину — себто всі зобовязання політичного, господарського і фінансового характеру, що повстали у звязку з мировими договорами. І коли Німеччина, по великих перешкодах і сильній опозиції все таки плян Йонґа в цілій його основі ратифікувала, то взяла на себе обовязок вирішити спірні питання між іншим і з Польщею. Проблема польсько-німецького зближення є без взаїмних, далеко ідучих уступок і компромісів неможлива і тут, здається, треба шукати причини, чому німецькі політичні круги ставляться до заключеного пакту скептично. Як непопулярним є він серед німецького народу, свідчить найкраще те, що з нагоди його підписання звернувся през. Гінденбурґ із закликом до німецького народу, в якім прямо оправдує себе і пояснює, що підписав закон по зрілій розвазі і довгих нарадах з відповідальними органами влади в думці, що тим поможе вдержатися на загоні німецьким землякам, які опинилися у межах Польщі.

Головного і найдразливішого питання польсько-німецьких взаємин, себто ненарушимости їхніх спільних границь, ліквідаційний пакт зовсім не торкається, а тим і вартість його з уваги на майбутнє стає більше ніж проблематичною. Як одна так і друга сторона знають добре, що в тій матерії якінебудь уступки або компроміси є виключені. Німеччина, яка вона не булаб, монархічна чи республиканська, ніколи не може погодитися і не погодиться із сучасним станом на своїх східних границях, де польський коридор розчетвертував її державну територію, але й другої сторони Польща мусить всіми засобами і за всяку ціну боронити свого приступу до моря і горішньо-шлеського промислового басейну, коли не хоче зрезиґнувати із своїх великодержавних аспірацій і стати континентальною державою, окруженою від заходу, півночі і сходу могучими і непримиримими ворогами. Здається, безвихідна проблєма, а ліквідаційний пакт не важився її навіть зачіпати, а не то ліквідувати.

Інж. М. Колтунюк.

Процес „Спілки Визволення України".

РАДІОЗВІДОМЛЕННЯ З ДНЯ 28. III. Ц. Р.

Зізнання обвинуваченого проф. Ганцова і (правдоподібно) Заліського.

Дня 28. ц. м. удалось переловити в радіо зізнання проф. Ганцова і зізнання другого обвинуваченого, якого прізвища не можна було виразно почути, але з його зізнань можна було догадатись, що це був обвинувачений Заліський.

На початку переслухань Любченко питає проф. Ганцова, чи йому відомо, в якому стані перебуває еміграція з табору У. Н. Р. у Польщі і що вона робить. Проф. Ганцов відповідає, що українська еміграція в Польщі перебуває в стані духового, національного пригнічення, що емігранти працюють навіть у Галичині, але в польських установах, бо до українських установ їх влада не допускає. Ганцов признається, що був між емігрантами за кордоном, бачив проф. Лотоцького (б. міністр У. Н. Р.), який мав тоді добрий настрій і переконував усіх, що міжнародне становище У. Н. Р. дуже корисне, що Европа визнає уряд У. Н. Р. і т. д. Ганцов признається, що 1926 року він почав віддалятись від ідеольоґії У. Н. Р. і схилятись на бік радянської влади, а за часів революції він був прихильником „твердої української влади".

Голова суду: Чому ви переховували контрреволюційні документи в Академії?

Ганцов: Бо це було найбезпечніше місце.

Голова суду: Ви створили „Комітет Допомоги Політичним Вязням"?

Ганцов: Ми створили гурток для допомоги вязневі Терешківському (імени не чути виразно).

Голова суду: Хто був той Терешківський?

Ганцов: Повстанчий отаман.

Голова суду: Ви сказали, що ви атеїст. Чомуж ви давали гроші на автокефальну церкву?

Ганцов: Я атеїст, а гроші давав на переклади евангелія на українську мову. Я був науковим консультантом у комісії для перекладу евангелія.

Голова суду: Яке ваше відношення до фашизму?

Ганцов: Я називав себе фашистом, розуміючи фашизм як диктатуру націоналістів, але найбільш популярною концепцією в СВУ була У. Н. Р., хоч були й інші концепції, навіть монархістична, але я не виключав навіть радянської республики, якщо вона булаб українською. Це випливало з мойого націоналізму. Зрештою, я не вважаю себе ніяким політиком. — На питання оборонця Ринґера про еміґрацію, Ганцов зізнає, що українська еміграція розпорошена, і створити військової сили вона не може. Еміґранти женяться з чужинками і покидають думку про боротьбу. Але всеж по всіх державах є орґанізації еміґрантів, що прямують до самостійної й соборної України.

Другий обвинувачений, правдоподібно Заліський, орґанізатор і редактор Вид-ва „Друкар", б. член Центральної Ради, соц.-федераліст, признає, що ставився до радянської влади ворожо, вважаючи її московською, окупаційною, його симпатії були по боці У. Н. Р. До СВУ вступив 1926 року і був її членом аж до арештування. Деякий час був секретарем СВУ.

Голова суду: Яке головне завдання мала СВУ?

Обвинувачений: Повалення радвлади, й утворення самостійної української держави шляхом повстання й інтервенції.

Голова суду: Чи ви мали звязки зі шпигунами і польською контрреволюцією?

Обвинувачений: Одного разу був у мене якийсь чоловік зі закордону, сказав, що його вислав із Польщі Зайцев, що він має приглянутись умовам у школі „червоних старшин", він бував у мене в Академії Наук.

Дальше обвинувачений признає, що СВУ збирала гроші на допомогу для родин еміґрантів,

СТ. ШАХ

Альойз Ірасек.

(Продовження.)

Події тоді йшли стомилевими кроками. Австрія котилась до упадку. Чехи розбивали її із середини. Дня 13. квітня 1918 р. відбула чеська Прага величаву маніфестацію — в честь еміґрації, а старенький Ірасек відобрав від зібраних прилюдну присягу на вірність чеському національному урядови. Це несподівано заскочило австрійський уряд і наробило надзвичайного шуму. Зате такий виступ сильно підбадьорив чехів. У Відні побоювалися, що в Празі буде революція, тому забрали всі чеські гарнізони, а удьокували там самі мадярські полки. Але й це не помогло. Боєві фронти гнулися, вкінці переломилися і прийшов погром Австрії... І дня 28. жовтня 1918 р. Прага зірвала з Віднем, проголошено незалежність чеськословацької республики з Масариковим урядом, а до виконування тимчасової влади в краю покликали тимчасовий виконавчий уряд, який зложив першу присягу вірности на чеськословацьку республику на руки творця боєвих маніфестів і співробітника еміграційного проводу — Альойза Іраска.

Ірасек був тим духовим провідником та авторитетом нації — в часі перевороту так довго, доки не приїхав до краю з еміґрації вибраний вже президентом республики Т. Масарик.

А скромний Ірасек відійшов у сутінь малоуміщеної атмосфери свого родинного містечка Гронова і віддався преспокійно письменницькій праці дожидаючи біблійного дня, коли міг би сказати: „Нині отпущаеши раба Твоего, Владико, со миром", бо очи його побачили вимріяну й виділену ціль життя й творчости його — незалежну, цвітучу й соборну Чехословаччину.

Одначе вдячний нарід не забув на свого улюбленого „містра" Альойза Іраска. Жадної нагоди не лишив, щоби пригадатися його памяти та натішитися його присутністю між живими. Тому незвичайно величаво обходила ціла республика його 70-літні роковини уродин в 1921 р., коли зложено йому в дарі мільон чеських корон(котрих вартість була тоді висока) і відкрито пропамятну таблицю з плоскорізьбою на домі, де жив, у Гронові, а відтак у роковини 75-літніх уродин в 1927 р., коли відслонено йому за життя величавий памятник 28. жовтня в Трутнові, на чесько-німецькім пограничу.

2. Життя скромної людини.

Після березневих Масарикових свят з нагоди 80-літніх роковин його уродин. — думали в Празі приступити до зорґанізування комітету, щоби вшанувати у слідуючім році також 80-літні уродини А. Іраска. Нараз наспіла сумна вістка, що ослаблені й перетомлені довголітньою працею Ірасковi очі замкнулися на віки, а благородне й повне до людей любови серце перестало піддержувати нитку життя — на 79. році.

А. Ірасек родився 23. серпня 1851 р. у містечку Гронові, під Находом у північно-східній частині Чехії, на пограничу чесько-німецької території. Отже був Ірасек всього на один рік молодший від Т. Масарика. Батько А. Іраска був пекарем і проготовляв також сина до свого ремесла. Але, щоби хлопець набрався більше „торговельної і практичної освіти", дав його батько, коли він мав уже 16 літ до бенедиктинської ґімназії в Бравмові в 1867 р. Та коли молодий Ірасек скінчив нижчу ґімназію, не хотів вертати до пекарні, а пішов до Градці Кральове (Кенігрец) до вищої ґімназії, де сам мусів удержуватися. Ґімназія в Градці відома була вже з давніших літ із патріотичного чеського національного огнища та із літературного руху. У середовище тої патріотичної молоді попав і А. Ірасек і тут вибився майже на перше місце. Після скінчення ґімназії записався А. Ірасек на фільософічні студії в Празі.

Тут знов прийшла наука, заробітки на утримання приватними лекціями та літературна праця. Увійшов він у Празі в коло т. зв. „Люміровців" та сприятелився з малярем Мик. Альшем, котрий змальовував геройські подвиги предків з історії Чехії. Ірасек мав тоді вже плян забратися до змальовування істор. чеської минувшини у повісті. Після скінчення фільософії дістав він суплентуру, а відтак професуру в ґімназії в стариннім чеськім місті Літомишлі, де був через 14 літ, до 1888 р. Там оженився, з тим містом зжився і воно стало для нього другою батьківщиною. В 1888 р. переноситься А. Ірасек до ґімназії в Празі, де працює як учитель аж до повної вислуги літ, до 1909 р. — займаючись попри шкільну працю письменством — як історичний повістяр.

Підчас учительської служби на вакаціях відбував наукові подорожі по Чехії, Моравії, та угорській Словаччині, записував пісні, повіря, слова, збогачував свою мову, збирав старі книжки, рукописи, етноґрафічні матеріяли, був раз також у Галичині, навіть у Львові і через чеха Фр. Ржегоржа, приятеля українців і почесного члена „Просвіти" познайомився з бл. п. Волод. Шухевичем, знавцем Гуцульщини та І. Франком. Їздив також Ірасек для поширення світогляду і вироблення артистичного смаку до Італії, але найрадше і найчастіше проводив Ірасек вакації у своїх улюблених, рідних, північно-східних чеських Судетах.

Коли пішов на пенсію, перенісся А. Ірасек до родинного містечка Гронова, де замешкав у давнім родиннім скромнім домі, без усякої зайвої вигоди, займаючися надалі письменницькою працею а для відпочинку фізичною працею в городі. Відтак приходить війна з усіма перипетіями і знаними вже виступами А. Іраска, як голови т-ва чеських письменників. І тільки завдяки вікові та хоробі оминув Ірасек арешту. Потім уже уряд не мав навіть відваги виступати проти його особи.

(Продовження буде.)

міністрів У. Н. Р. Прокоповича, Ніковського й інших. На ту ціль бралися гроші і в „Червонім Хресті", особливо тоді, як Єфремов жив у підпіллі. Ці гроші посилались також емігрантові Зайцеву.

Голова суду: Чому ви змінили БУД на СВУ?

Обвинувачений: На те було кілька причин.

Голова суду: Ви зразу думали, що радянська влада скоро сама впаде, але побачивши, що так не сталось, ви зорганізували СВУ, щоби поборювати радвладу активно.

Далі обвинувачений признається, що йому пропоновано кермувати „пятіркою", але він не згодився, тому, що до тої пятірки належав Єфремов і Ніковський, які були більше авторитетні.

Голова суду: Чи ви працюючи з Єфремовим, знали, що Єфремов ідеольоґічно звязаний з галицьким УНДО-м" і з ґазетою „Діло"?

Обвинувачений: Знав.

Далі йде розмова про статті Єфремова в „Ділі".

Голова суду: Як ви відносилися до українізації?

Обвинувачений: СВУ вважала, що більшовики проводять україн'зацію із тактично-політичних мотивів і ми не довіряли українізації.

Голова суду читає уривок зі зізнань, де говориться, що СВУ числила не тільки на власні сили, але надіялась і на інтервенцію.

Процес за православні церкви.

З діяльности Парляментарної Комісії **для** Оборони Православної Церкви. — Книжкове видання документів і матеріялів ревіндикаційного процесу.

З огляду на щораз ближчий термін масових судових розправ, виточених римо-католицькими Епископськими Куріями у справі передачі їм 724 теперішніх православних церков разом з церковною землею і цілим маєтком, справа ця викликує щораз більше зацікавлення і щораз більше хвилювання серед цілого, не лише православного, українського населення. Цей надзвичайно рідкий у новітніх часах великанський процес має першорядне значіння не лише суто церковне, але загально-національне і тому не дивниця, що він відбився уже голосним відгомоном на парляментарній арені та був уже заторкнений на сторінках світової преси.

У найближчих днях вийде з друку обширна брошура, зладжена і видана заходами Парляментарної Комісії для оборони Православної Церкви, до якої входять українські та білоруські посли і сенатори, під наголовком **„Процес за православні церкви" — „Справа т. зв. ревіндикації 724-ох православних церков Римо-Католицькому Костелові".** Ця брошура обійме цілість ревіндикаційного процесу, подає його початкову історію та всі численні документи, які досі у цій справі появилися і до неї відносяться. Крім цього у брошурі будуть мапи, на яких детально показано, які святині ревіндикаційним процесом загрожені, скільки взагалі є на північно-західніх землях православних та католицьких святинь, найважніші енунціяції в цій справі і т. д., а всі цифрові дані оперті на офіціяльних статистичних джерелах. Ця цікава публікація освітлить цілу одну сторінку українського культурного життя і буде мати не лише актуальне значіння, але також вартість історичної книжки, і тому зацікавляться нею безумовно не лише православні й унітські духовники, але також широкі кола всього українського громадянства. Не вважаючи на великі кошти видання (переписування та друк мап), брошура буде коштувати лише 3 зол. Замовляти можна її вже тепер під адресою: **В. Косоноцький, Секретаріят Українського Клюбу, Варшава, Сойм.**

Маґістратськими манівцями.

Чергова спроба „санації" міських театрів. — Роля комісаря „Народнього Дому".

Справа міських театрів виринає що-року на міській раді, наче „квадратура кола", яку розвизують за кожним разом з таким-же успіхом. Ось остання її стадія:

Управа міста Львова рішила на днях розписати конкурс на аренду міських театрів на час від 1. вересня 1930 р. до 31. серпня 1933 р. Арендар матиме обовязок вести комедію, драму, оперету і оперу з тим застереженням, що кожного року має бути щонайменше 100 оперних вистав та бодай 3 оперні прем'єри. У літніх місяцях місто переведе в будинку великого театру коштом 120.000 золотих великі адаптації, зокрема заведе найновіші світляні прилади, які дадуть змогу приноровити у Львові найновіші інсценізаційні здобутки. Субвенція для арендара театру визначена в бюджеті у висоті 800.000 зол. річно.

Крім істнуючих дотепер двох театрів, великого театру і малого театру, арендар дістане від громади ще третій театр, а саме театр у Народньому Домі. Управа Народнього Дому перевела останніми часами величезні адаптації, позбулась деяких льокаторів і переробила великим коштом салю і сцену в спосіб, який дає змогу давати там театральні вистави. Поміж управою міста Львова і комісарем Народнього Дому ідуть саме переговори за аренду цієї салі для міського польського театру. У цьому театрі мали би відбуватися вистави легкої комедії та фарси. Управа Народнього Дому застерегла собі у дотеперішніх переговорах, що десять днів у році матиме право вживати салі для своїх цілей, а саме шість вечорів та чотири дні в годинах пополудневих.

Стільки інформації.

Підійдім до них із простим здоровим розумом і скажім, що це значить:

1. Львів, який досі не був у силі втримати двох театрів, має тепер утримати аж три і таким робом дати раду всім відразу;

2. Міський театр, що не в силі тепер виставити більш як 3 опер на місяць, має давати оперу що три-чотири дні (байдуже, якими силами!);

3. Народній Дім стає вже остаточно міським будинком зі салею для польського театру. Його теперішній комісар п. М. Бачинський, як справжній мікадо, поладнав усю справу „з ручки до ручки", хитро, мудро, але занадто... великим коштом.

Як виглядатимуть усі ці проекти в практиці, знаємо заздалегідь. Нові сценічні та світляні ефекти, куплені міською радою для великого театру за 120.000 зол. не можуть мати іншого ефекту як великий дефіцит. Навіть якби міська рада віддала ще свою салю в ратуші на театральні вистави, обіцюючи там велику комедію й фарсу, то це не змінило би того ясного для всіх факту, що Львів не втримає трьох польських театрів.

Міська рада може щераз заявити, що нічого не знає про істнування у Львові інших національностей, крім поляків. Вона може вважати і надалі представником справжнього „руського" населення п. М. Бачинського, з таким самим правом як якогонебудь найденого тут вірменина представником неістнуючих тут вірмен. Коли вся політична гра таких панків як комісар „Н. Дому" зводиться до інтересів арендування салі, то його повинні би в першій мірі заанґажувати до тої комедії та фарси, яку нам обіцюють у салі „Нар. Дому".

До цієї справи ми ще вернемось.

З життя наших установ.

XXXI. Звичайні Загальні Збори Центробанку.

Дня 25. березня ц. р. відбулися у Львові XXXI з черги звичайні Загальні Збори Центр. Кооп. Банку „Краєвий Союз Кредитовий". Зборами проводив голова Надзірної Ради д-р Михайло Волошин, секретарювали д-р І. Сохацький і Марк'ян Кисілевський.

Звіт з діяльности за 1929 р. предложив Загальним Зборам головний директор Центробанку д-р Кость Левицький та вказав, що минулий рік приніс нам дальше погіршення економічного положення, бо у всіх ділянках наступив господарський занепад: у промислі, торговлі і рільництві — а це внаслідок обнижки цін на рільничі продукти, наслідком ослаблення купної сили і взагалі недостачі гроша. І коли польські кооперативи заапелювали до своєї держави за дальшими санаційними кредитами у висоті кількадесяти міліонів, то наша кооперація не мала до кого апелювати, бо її не допущено до державних кредитів і їй остала одинока опора: власні сили народу. З того становища належить оцінювати замкнення рахунків і біллянс Центробанку за 1929 рік, що виказує повільну розбудову Центральної Каси Укр. Кооператив, побудованої на своїх силах.

З черги д-р Кость Левицький перейшов всі позиції біллянсу як у довжнім так і в чиннім стані та подав їх розмірно значний зріст у р. 1929. Головним оборотовим фондом Центробанку є вкладки ощадности. Всіх вкладників було 2.128, з чого на більші вкладки понад 1000 зол. (100 дол.) прийшло 215 вкладок, а на менші вкладки до 1000 зол. (100 дол.) прийшло 1913 вкладок, так що переважаючу часть вкладок ощадности дають дрібні масові вкладки. У цьому загальному числі вкладників є перелвоєнних кооператив 123 та повоєнних кооператив 19 з розмірно малою квотою. Цей стан мусить змінитися на ліпше, коли Центробанк має бути дійсною Центральною Касою Українських Кооператив. Кооперативи повинні льокувати у Центробанку всі свої грошеві надвишки а також всі союзні кооперативи повинні кожного року складати по одному уділови до Центробанку, так як це вирішив VI. Краєвий Кооперативний Зїзд з 13. березня 1929. Коли кооперативи цього рішення не виконають, то Центробанк не буде в силі виконувати як слід обовязків Центральної Каси Укр. Кооператив.

В р. 1929 користало з кредитів в Центробанку 119 союзних кооператив. Оборотовий фонд Центробанку у висоті около 1 і пів міліона золотих не дав йому змоги покрити кредитового запотребування укр. кооперації. Тому за порозумінням з РСУК запрошено кредитові централі, а саме „Зем. Банк Гіпотечний" і К. Б. „Дністер" до співділання з Центробанком при уділюванні кредитів союзним кооперативам. Це порозуміння дійсно заключено і в місяці лютім розпочалося спільне акредитування кооператив.

Орґанізація кредитових кооператив в останньому році значно поступила вперед. Кред. кооператив, принятих до РСУК, було з кінцем 1929 р. 248, з того з повітовим характером 98, у цьому 16 кооператив на Волині. Центробанк обстоює думку, що належить основувати тільки життєздатні і побудовані на самовистарчальности кредитові кооперативи.

Звіт д-ра Костя Левицького доповнив дир. пос. Остап Луцький статистичними даними відносно розвою кредитових кооператив від р. 1924 та відносно зросту вкладок ощадности наслідком заініціованої Центробанком і веденої Товариством „Ощадність" при допомозі РСУК і Центробанку пропаґанди масової ощадности. Зріст цей є безумовно значний, а всетаки зібрані укр. кооперацією вкладки ощадности далеко не можуть рівнятися з досягненнями кооперації інших країв у цьому напрямі.

В дискусії над звітами промовляли: дир. Роман Харамбура з Яворова, радник д-р Іван Копач і ред. З. Пеленський зі Львова, дир. Іван Вітик з Потелич, Федір Глум з Викторова, ред. інж. Юліян Павликовський і дир. посол Остап Луцький. Всі присутні заявилися за конечністю дальшої безустанної пропаґанди ідеї ощадности та орґанізації кредитових кооператив по селах. Чистий зиск призначили Загальні Збори на 8 проц. дивіденду від уділів, а решту на резервові фонди. На внесення Контрольної Комісії Загальні Збори уділили абсолюторію Надзірній Раді і Дирекції.

Членами Надзірної Ради на місце 4-ох уступаючих після статута — вибрано: дир. Дениса Кореницю, д-ра Івана Блажкевича, дир. Ярослава Колтунюка і дир. Олександра Базилевича. На заступників членів Н. Р. вибрано д-ра Степана Барана, дир. Олександра Ковалевського, дир. Олександра Рочняка, д-ра Теодора Ваня, д-ра Ярослава Олесницького і о. Андрія Пеленського.

До Контрольної Комісії ввійшли поновно д-р Іван Куровець, о. Дамян Лопатинський і д-р Юлій Савчак.

Недуга італійського престолонаслідника.

Італійська преса подає, що італійський престолонаслідник поважно занедужав. Родичі і вся Італія затривожена його здоровлям.

Складайте жертви на оселю українських робітників пера в Ямнім!

Велике віче „Організації Українців міста Львова“.

Дня 30. березня в 12. год. в полудне у Львові в салі „Люсерна“ відбулось велике віче з ініціятиви „Організації Українців міста Львова“ у справі громадського самоврядування. Вічем проводив п. Березовський, який відкрив віче, після чого промовляли пос. Целевич і пос. д-р Біляк. Після їх промов ухвалено відповідні резолюції. На закінчення промовляв пос. Палїїв, що вказав на вагу й значіння процесу проти 45 українських патріотів у Харкові. Після його промови віче ентузіястично ухвалило резолюцію з протестом проти червоного терору на Радянській Україні та проти харківського процесу покрема. Резолюції подамо в слідуючім числі „Діла“.

Кабінет полк. Славека.

Ян Пілсудський зрікся місії.

Дня 29. березня пос. Ян Пілсудський зрікся місії створити кабінет. Журналістам сказав, що це сталося тому, бо не бачив умовин, які вможливлювали би йому здійснити його пляни з причини становища опозиції.

Дня 29. березня президент підписав декрет, яким іменує пос. Валер. Славека президентом міністрів. Рівночасно на внесення полк. Славека іменував міністрів. Склад кабінету той сам, що проф. Бартеля. Уступив лише керовник мініства справедливости Дуткевич, а вернув бувш. міністр справедливости Цар. Другою зміною є те, що міністр торговлі і промислу Квятковський вдоволився керовництвом того мініства. В год. 19.50 заприсяжено новий кабінет.

Замкнення сесії сойму та сенату.

Кільканадцять хвиль після заприсяження кабінету новий прем'єр Славек предложив президентові держави до підпису декрет про замкнення сесії сойму та сенату. Президент підписав той декрет, яким, на основі 25. уст. конституції замикає з днем 29. березня звичайну та бюджетову сесію сойму, а на основі 37. уст. конституції звич. і бюдж. сесію сенату.

Коротке засідання сойму.

Перед засіданням сойму кружляли найріжніші чутки, що доступ до сойму буде утруднений. І справді, кожного, що входив до сойму легітимували. На Вейській вулиці були поліційні відділи та військові патрулі з газовими масками.

Пос. Славек відбув коротку конференцію з марш. Дашинським а після конференції дав вказівки членам ББ. У кульоарах говорили, що посли ББ відступили від обструкції під умовиною, що в соймі не буде дискусії та що денного порядку не доповнять справою бувш. мін. Чеховича, яку то справу хотіли висунути посли НД. Умовину додержано.

Засідання сойму пройшло спокійно, а не тревало навіть 30 хвиль. Сойм ухвалив бюджет на 1930-31 р. Посли ББ взяли участь у засіданні. Після короткої промови марш. Дашинський замкнув засідання.

Побиття пос. Рибарського.

Після замкнення засідання сойму пос. Добжанський (ББ) кинувся на пос. проф. Рибарського (НД) і вдарив його взаду в голову. Пос. Верчак (НД) заслонив пос. Рибарського а пос. Мілік (НД) вдарив Добжанського сильно в лице. Прискочив пос. Іздіковський (ББ) і вдарив пос. Рибарського ґумовою палицею. Клюб Народови і Центролів ухвалили резолюції, якими осуджують поступок пос. Добжанського. У резолюції клюб НД заявляє, що коли ББ не виступить проти пос. Добжанського, вважатиме, що ББ солідаризується з нікчемним чином того посла.

Виборчі протести.

У понеділок Найв. Суд розгляне виб. протести проти виборів у виб. окрузі 53. (Станиславів, Надвірна, Коломия, Снятин, Косів). З тієї округи вийшли пос. Паліїв і о. Ганушевський (УНДО), Бачинський, Шекерик, Стефанів (укр. соц. рад.), Мяновський, Зайдлер, Недавецький (ББ) і д-р Розмарін (Жид. Кл.). Розглядатимуть теж протест проти сойм. виборів у Торуні.

В понеділок оголосить присуд у справі протесту проти виборів до сойму в *тернопільській окрузі.*

Довгалевський боїться.

Радянський посол у Парижі, Довгалевський, боїться, що російські емігранти убють його і тому він попросив паризьку поліцію збільшити охорону радянського посольства. Поліція заявила, що замість 3 поліцаїв, посольство СРСР охоронятиме відділ зложений із 50 поліціянтів. Після зникнення Кутєпова, населення Парижа настроєне до радянського посольства так вороже, що коли тепер до посольства від'їжає большевицький автомобіль, то прохожі парижани проводжають його свистом, криком, а часом і камінням.

Марта Ганав на волі.

Марту Ганав увільнено з вязниці за кавцією 400.000 фр. (Постанова ця запала після 12-денної голодівки М. Ганав. Вона почала голодівку тому, що суд відкинув був її просьбу, аби її випустили на волю за кавцією).

Син пос. Ґрінбавма засуджений на 4 роки.

Ап. суд у Варшаві розглядає справу членів союзу комун. молоді, арештованих на зборах у Лодзі. Окр. суд засудив був сина посла Ґрінбавма Елеазара на півтора року тюрми. Прокуратор вніс був підвищити кару. Найв. Суд підвищив Ґрінбавмові кару до 4 літ тюрми. Підвищено теж кару до 4 літ Варшавському та Кренґлеві, а іншим затверджено кару, визначену окр. судом.

Новий німецький уряд.

Президент Гінденбурґ підписав 30. березня декрет, який іменує новий уряд, а саме: канцлер держави Брюнінґ, віцеканцлер і міністр нар. господарки д-р Дітріх, закорд. справи д-р Курціюс, фінанси Мольденгавер, внутр. справи д-р Вірт, райхсвера ґен. Ґренер, почта й телеграф д-р Шецль, праця Штеґервальд, комунікація Ґерард, хліборобство та прохарчування д-р Шіле, справедливість д-р Бредт, окуповані терени Тревіранус.

Засідання райхсвери буде у вівторок, 1. квітня. На ден. порядку заява нового уряду.

Пожежа в Будапешті.

У Будапешті вибухла пожежа 5-поверхової камяниці на розі вул. Раковція та бульвару Йосифа напроти Нар. Театру, в найбільш оживленій дільниці. Вся крівля станула в полумі. Три електромонтери, що там працювали, згинули в полумі. Двох людей попарилося тяжко. Поліція арештувала директора підприємства світляних реклям, якого підозрівають, що не додержувався строго приписів обережности та спричинив так пожежу.

Зі спортового життя.

Україна-Чорні І. Б. 4 : 1 (3 : 0).

Заслужена перемога України, що грала серед дошкульного зимна ліпше, як минулої неділі. Особливо в першій половині гри Україна переважала сильно свого противника і в тому часі впакувала тричі мяч у ворота Чорних. У другій половині Україна, вдоволена вислідом, не напружувалася і стрілила тільки одного ґоля в останніх мінутах гри. Одинокого свого ґоля стрілили Чорні в першій мінуті другої половини з не зовсім слушно подиктованого карного. Україна виступила в складі: Новицький (ворота), Грещук, Скрегота (оборона), Борсук, Цимбала, Бутель І. (поміч), Підлісецький, Воробець, Кобзяр, Сич, Ґірка (в останніх мінутах: Маруняк) — напад. Ґолі стрілили: Воробець 2, Кобзяр 1, Сич 1. Судля п. Набєлец. Видців понад 1000.

Чорні-Лехія 3 : 0 (2 : 0).

Цілий час переважали Чорні, особливо в другій половині. До більшої поразки Лехії не допустила її оборона.

Погонь-Гасмонея 1 : 1 (1 : 1).

Вислід говорить сам за себе, хоч Погонь мала дещо більше з гри.

Змагання за мист. А-кл.

Поґонь І. Б.—Світезь 4:3 (2:2).

Змагання за мист. Б-кл.

Поґонь II.—Світезь II. 1:0 (1:0).

Лігові змагання.

Варшава. Польонія—Краковія 1:0 (1:0).
Краків. Висла—Варшавянка 3:1 (2:1).
Лодзь. ЛТСҐ—Варта 3:2 (1:0).

Біг навпростець У. С. С. К-у.

Точно в год. 10.30 відбувся вчора біг навпростець УССК-у за мандрівну нагороду „Ватри“. Траса виносила близько 3.000 м. Стартувало 9 студентів. Вислід: 1) Полотнюк 11:10.2, 2) Рак, 3) Петрина, 4) Мовц, 5) Врецьона II, 6) Саврук 7) Шухевич, 8) Макарушка, 9) Янів.

З судової салі.

Два краківські поліціянти перед судом.

У краківськім суді від трьох днів відбувається розправа проти двох поліціянтів, які у вязниці побили югословянського студента краківського університету Корнера. Найцікавіший був третій день розправи. Свідок Райхерт твердить, що Корнера побили на комісаріяті поліції. Свідок Юлія Бахлєв, яка сиділа у вязниці в тому часі як і Корнер, зізнає, що в ночі чула в сусідній келії страшні крики цього югославянського студента і взаці перешіптувалися між собою: „Алеж йому дотодили, алеж дали йому амнестію“.

Лікарі знавці судової медицини зізнають, що студент Корнер має зломане одно ребро, на тілі найдено 22 синяки, стверджено ушкодження легенів, скалічення жили на нозі й ослаблення серця наслідком побиття і т. д. Стверджено, що поліцаї били свою жертву якимсь тупим знаряддям.

Обвинувачені поліціянти арештували і били студента начебто за те, що він у пяному стані лаяв „жидівський уряд Польщі“.

Підчас розправи саля битком набита публикою.

Пополудні 29. березня запав присуд, на основі якого суд признав вину поліціянта Павелка доказаною та засудив його на рік тюрми, з тим, що 6 місяців подаровано йому на основі амнестії, а виконання другої половини кари відложено на 4 роки. Себто висоти кари не змінили, лише злагіднили її гостроту, бо відложили її виконання.

Процес проти майора Рильського.

У суботу, 29-го березня поліціянт Зеленевський зізнав, що Федько Надала говорив йому, що Удала дійсно був на яблуні та бачив Рильського, а не хоче того зізнавати. Колиб його притиснути, то напевно все висипіває. Каже, що просо було невисоке і рідке. В Пітричах був за посмертною карткою від оглядача. Коли свідок сказав командантові, що може оглядач не видасть картки, бо не було секції тіла Рильської, то командант сказав: „Ідіть до оглядача, а він видасть, що Рильська допустилася самогубства“. Оглядач не хотів дати, вкінці дав. Свідків у Пітричах переслухували в присутности Рильського, що є недопустиме. Командантові Ґризюкові видер хтось із записника картки із записками про пітрицьку справу. Св. Джевецький каже, що Рильська взяла від нього слово чести, що переведе розвід. Це доказувало, що хотіла управильнити справи на будуче та не думала про самогубство.

Д-р Фрім вніс відчитати лист Рильської до Заранської, в якім каже, що не пожие довго, бо „той драб убє мене“. Д-р Фрім вніс переслухати тому Заранську та тому, що на неї виконано напад, аби не могла зізнавати в процесі. Прокуратор підпержав внесення д-ра Фріма бо й він дістав перед годиною анонім, у якім автор каже, що знав добре відносини Рильського та що Рильський ще за життя жінки приобіцяв своїй довголітній приятельці, що ожениться з нею, бо Рильська довго не пожие. Рильський мав зносини з якоюсь Ганкою, практиканткою в сальоні мод Губерової при вул. Академічній у Львові. Ця Ганка має тепер пенсіонат „Варшавянка“ в Перемишлі. Прокуратор вносить переслухати Губерову.

На організаційному фронті.

Нарада громадських радних в Добромилі.

Дня 10. березня ц. р. відбулася в Добромилі нарада громадських радних добромильської судової округи. Запрошення на нараду розіслано в останній хвилі, але це не перешкодило, що на нараду зібралося до 250 учасників із 42 сіл повіту. Свідчить це найкраще, як селяни розуміють значіння самоуправи і як поважно ставляться до нарад у самоуправних справах. Нараду отворив голова Повітового Народнього Комітету о. декан Йосиф Маринович. Самоуправні справи реферували посли д-р В. Загайкевич і С. Кузик. Учасники вислухали рефератів з великим зацікавленням, а по рефератах взяли дуже живу участь у дискусії. Забирали голос о. Й. Маринович, о. Бр. Ґоцький, пп. Іван Войтович, Іван Боґоніс, Мих. Бензар, Ст. Цісар, Тимко Добровольський, Дмитро Хомик, Мик. Мідянка та інші. По дискусії ухвалено однодушно резолюції, які поставив о. Маринович: 1) завести по громадах урядування в українській мові, 2) вставляти при ухвалюванні бюджету датки на українські цілі та вносити рекурси проти евентуально накинених датків на чужі цілі, 3) брати участь у праці в читальнях, кооперативах і кружках „Сільського Господаря“, 4) домагатися перевиборів до повітових рад, 5) запротестовано проти військової кольонізації, 6) ухвалено однодушно довіря і признання за дотеперішню працю Українській Парляментарній Репрезентації. Наради закінчив гарною промовою посол д-р Загайкевич, взиваючи присутніх до праці під кличем: Посли з народом, народ з послами!

КОПИЧИНЕЧЧИНА

Дня 5. березня ц. р. відбулася довірочна нарада делеґатів громадських рад повіту Копичинці і мужів довіря всіх сіл повіту в числі 328 людей. На порядку нарад були: 1) Права й обовязки радних і бюджетове право громади. 2) Теперішне господарське положення села. 3) Справа нових проектів законів до сільських

громад і повітових рад у Галичині. 4) Вєскн. На нараду прибув запрошений посол Кузик. До президії вибрано: о. Малиновського Анатоля, пароха з Чабарівки, як голову, селянина Ст. Хачука з Чорнокінців Малих, як заступника предсідателя і п. Червоняка з Кривенького, як секретаря. Про право й обовязки радних виголосив реферат пос. Кузик. Присутні вислухали з вдоволенням реферату і нагородили промовця оплесками. Над рефератом розвинулася дискусія, в якій брали участь переважно селяни, що порушували всі болячки села. Між іншими промовляв Михайло Мальський з Васильковець, сел. Микола Музика з Зеленої і інші. Другий з черги промовляв пос. Заваликут, який представив зібраним зміст проєктів закону до сільських громад і закону до повітових рад у Галичині, які саме куються в адміністраційній комісії сойму і які мабуть скоро будуть обовязувати. Промовець пояснив основи обох законів і вартість їх для українського населення, особливо закону про повітові ради, з введенням котрого зникне у нас вже раз старостинська господарка. Оба посли, Кузик і Заваликут, давали відповіли на численні інтерпеляції селян, які засипали їх ріжними запитами. Про нинішне господарське положення села виголосив дуже приступний реферат дир. Повітового Союзу Кооператив у Копичинцях п. Мартюк. Присутні з великим заінтересуванням вислухали і того реферату. По короткій дискусії над цим рефератом присутні ухвалили резолюції: 1) Зібрані дня 5. березня ц. р. в Копичинцях представники громадських рад і сільських організацій повіту взивають усі громадські ради Копичинеччини до оборони прав українського населення, до боротьби проти всіх зловживань у громадській господарці та до пильної праці в користь українського села. Зібрані взивають усі села повіту подавати факти зловживань по громадах до відома Української Парляментарної Репрезентації для використання їх в соймі. 2) Зібрані на нараді взивають усе українське населення повіту до організації на господарському полі, до ощадности, до організаційної праці в „Сільському Господарі" і в українських кооперативах, бо тільки зорганізованою силою зможе українське населення врятуватися перед руїною. 3) Зібрані висказують повне довіря Українській Парл. Репрезентації за дотеперішню оборону прав українського народу в польському соймі та взивають її до дальшої боротьби.

НОВИНКИ

— **Театр ім. Тобилевича в Перемишлі.** Станиславівський український театр ім. Тобилевича дає в днях 1—4. квітня ц. р. чотири вистави в Перемишлі. В дні 1. квітня піде „Троянда Стамбулу", 2. IV. „Чорт", 3. IV. „Паяцик", 4. IV. „Несподіванка". Перемиське українське громадянство матиме нагоду приглянутись виставам отсього найкращого нині нашого театру в Галичині.

— **Будова шпиталя „Народньої Лічниці".** У вчорашнім комунікаті про цю справу друкарський чортик перекинув рядки і слова, чим нарушив його зміст. У другім реченні має бути: Справа будови шпиталю остаточно без дальшого відклику корисно покінчена рішенням львівського воєвідства, яке скасувало попередній заказ будови, виданий магістратом міста Львова.

— **Убивство в білий день на ринку.** Як це ми вже писали: В Грималові 17. III. ц. р. в білий день і на очах численної товпи 5-ти револьверовими кулями застрілив Іван Уступський свого зятя Петра Мушинського в присутности жінки останнього, а дочки першого. Убивник Іван Уступський це після війни спроваджений до Грималівщини кольоніст з околиць Закопаного, який одягався як „закопанець", а як 100 проц. поляк тішився дотепер ласками тутешніх польських урядовців. Петро Мушинський також поляк, але вже не 100 проц., бо належав до давніших кольоністів і вже дуже зукраїнізувався і тому не тішився ласками свого тестя, ані його дочки, а своєї жінки. Це було одною з причин убивства. Таких трагедій буде в цій стороні чимраз більше, бо кожний майже поляк є узброєний, як „стшелєц" чи, як член іншого там „пшиспособєня" військового, через що тут. українці живуть у вічній тривозі за своє життя, бо леда яканебудь сусідська зачіпка з таким поляком— і смерть готова. Лихі наслідки узброєння одної части горожан при повнім обеззброєнню других, вже виявились, а готово дійти до цего, що в білий день на ринку треба буде ходити з опанцированою головою, щоби її хто не розбив, тимбільше, що полякам, між якими дуже великий відсоток є неграмотних і зле вихованих людей, — крім зброї не дається нішо більше. На нашу думку більшу вартість мало би виховання в культурній і цивілізаційній ділянці чиж в ділянці мілітаристичній. — Очевидець.

— **Як ширять „Русскій Голос"?** З Луцька пишуть: Є російська приповідка: „За одного розумного двох нерозумних дають, та й то не беруть". Мимохіть прийшла мені в голову ця приповідка, коли власник газетного кіоску сказав мені, що йому без його відома прислали „Русскій Голос" і „Землю й Волю" й просили перше число роздати дурно. І що? беруть? Ні, не хочуть. Та це між іншим. „Русскіе" батюшки не помогли в 1928 р., дяки, матушки й міські урядовці — теж. Отже РНО схопилося за новий засіб: ширення „спільного котелка" — московського чи москвофільського друкованого слова. Чи поможе це, побачимо. — **Лучанин.**

— **Біда не хотів бідувати.** У Тарночині, пов. Рава Руська, був касієром громадської каси Іван Біда, який не хотів більше бідувати і тому спроневірив із каси 3200 золотих. Коли його арештовано, він зразу не хотів признатись до вини, заявляючи, що гроші вкрали невідомі囊 вломники, але припертий до стіни, Біда признався, що біда примусила його присвоїти собі 3200 золотих. Львівський суд засудив його на 3 місяці вязниці і Біда має нову біду.

—**Малолітна самовбивниця.** Яніна Краєвська із Лодзі хоч живе тільки 14 літ, та життя їй так обридло, що порішила за всяку ціну покинути цей світ. Хоч родичі опікуються нею якнайліпше, хоч вона не має ніяких поважних причин до песимізму, ця 14-літня дитина вже 3 рази троїлася, раз проковтнула кілька шпильок і треба було її оперувати, а за днях вона отроїлась знову і коли лікарі урятували її, налогова самовбивниця заявила, що лікарі намарно завдають собі труду, бо вона ніяк не хоче жити і при найближчій нагоді скочить під поїзд.

— **Добрий стрілець.** У Ямельній, пов. Городок Яг., „Звйонзек Стшелецкі" улаштував фестин, з якого дохід був призначений на закупно стрілецьких одностроїв. Одною із фестинових атракцій була стрільниця, де за пару сотиків кожний міг собі стріляти із фльоберта до мети. Командант стрілецької організації Вацлав Вайс хотів почванитись своїми стрілецькими здібностями і стріляв також, але замість вцілити до мети, вцілив до Тимка Фельштинського, який стояв собі збоку і то дуже далеко від небезпечного місця. Фельштинський тяжко поранений за пару днів помер, а нефортунний стрілець Вайс опинився перед судом, але його звільнено від всякої вини і кари.

— **Дбають про розвиток польського фільмового промислу.** Міністерство внутр. справ видало розпорядок, що кожне фільмове підприємство мусить призначити найменше 10 проц. часу на висвітлювання краєвих польських фільмів. Цю умову ставиться всім підприємствам, що стараються про концесію, щоби тим чином забезпечити розвиток польського фільмового мистецтва.

— **Повінь Неви.** З Ленінграду подають, що Нева сильно вилила і затопила кілька фабрик та прибережних будинків. Два малі кораблі затопилось, при чому згинуло 10 робітників, а 50 робітників доплило на велику кригу, яка понесла їх аж на море. З Кронштаду вислано кораблі для рятування цих 50 робітників.

— **Самовбивство литовського консуля.** Литовський консуль у Берліні Гіршонович утратив 3 міліони долярів, ульокованих в американських банках і з розпуки застрілив у Парижі свою жінку та наложив на себе руку. Залишив він лист, у якому просить своїх приятелів заопікуватись його сиротами.

— **Індіянка вбила свою суперницю.** Французький скульптор Генрик Маршан виїхав із Парижа до Америки, щоби там студіювати останки індійського мистецтва, які збереглися в музеях. Разом із ним виїхала до Америки і його жінка Кльотильда. Вони замешкали в Буфалльо і часто виїзджали до інших міст. В одному місті Генрик Маршан познайомився із молодою індіянкою Гілян Імерсон і тому, що вона була дуже вродлива, скульптор просив її позувати йому для скульптурного твору. Індіянка приходила щодня до ателіє скульптора і по деякім часі жінка мистця запримітила, що її чоловік залюбився в індіянку. Почались родинні суперечки і пані Кльотильда вигнала індіянку з ателіє. На днях найдено жінку скульптора застрілену в її кухні і слідство виявило, що Кльотильду Маршан убила зі заздрости ця індіянка, після чого вона зникла без сліду.

— **Літаки будуть мати радіо-телефони.** Герберт Гувер, молодший син президента Гувера, підписав іменем компанії Вестерн Експрес контракт з Вестерн Електрік Ко. на закупно матеріялів вартости 200.000 долярів, для заведення постійного получення між літаками його компанії і телефонічними стаціями на землі. В той спосіб кожний пільот може кожної хвилі телефонувати до своєї кватири.

— **Ювилей пивниці Авербаха.** Пивниця Авербаха у Ляйпцігу, славна нетільки своїми напитками, але і тим, що великий поет Гете у своїм „Фавсті" присвятив їй окремий розділ, святкує цього року ювилей свого 400 літнього істнування. Поет Гете, студіюючи в лайпцігськім університеті, пересиджував часто у славній пивничку Авербаха та мріяв про Анну Шенкопф, яку оспівав у своїх любовних віршах. Пивницю Авербаха побудував д-р Генрик Штромер у році 1530 р. і назвав її імям свого рідного місточка Авербах. Тепер на стінах пивниці можна бачити картини, що ілюструють поодинокі сцени із „Фавста", портрет Гете, а за склом можна бачити жмуток волосся найбільшого німецького поета. У пивниці Авербаха пересиджували й інші великі люди, як Бісмарк, Гріг, Мендельсон, Шуман і Брамс. Власник пивниці Авербаха з нагоди ювилею улаштовує великий банкет.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 29. березня ц. р.: за масло експортове солене пріма по 4·90 зол.; за масло несолене бльокове 4·70 зол. за кільограм; за літру молока 0·34 зол.; за літру сметани 1·60 зол.; яйця copa 5·40 зол.

На Пластовий Дім.

ЧЕТВЕРТИЙ ВИКАЗ.

На Пластовий Дім у Львові (Кооп. Банк „Дністер", вкл. книж. ч. 15.000) зложили дальше:

33) **Михайлина Говиковичева** — 1 доляр і кличе п. Таню Яросевич і п. Ольгу Бережницьку у Львові.

34) **Д-р Евген Янкевич** — 20 зол. і кличе нот. Стефана Баєлевича з Цішанова і д-ра Володимира Лициняка зі Львова.

35) **Інж. Володимир Кисілевський**, Осмолода — 10 зол.

36) **Д-р Мирон Ніжанковський** — 50 зол. і кличе прок. Миколу Шміка Шипайла і суддю Евгена Янкевича зі Львова.

37) **Ірина Вахнянин, Залізці** — 10 зол.

38) **Д-р Андрій Чайковський, Коломия** — 20 зол і кличе всіх тих, яких серце любить українську молодь.

39) **Інж. Іван Марковський** — 100 зол. і кличе інж. Михайла Мартинця зі Спаса, С. Ендого зі Львова і І. Шлезінгера з Моравської Острави.

40) **Дарія Навроцька** — 50 зол. і кличе проф. Ірину Лежогубську і проф. Ольгу Мриц зі Львова.

41) **Д-р Володимир Шуровський** — 50 зол. і кличе д-ра Василя Кашубинського і д-ра Павла Цимбалістого зі Львова.

42) **XI. Пластовий Курінь, Гурток „Чайка" в Станиславові** — 10 зол. і кличе гуртки XII. кур. „Веселка" і „Вивірка" та гурток XI. куріня „Горб".

43) **Радн. М. Туркевич і д-р В. Кульчицький з Гвіздця** — 10 зол. і кличуть на довільну суму: о. Михайла Туркевича, декана Поникви, о. Мик. Руденського, пароха Старого Гвіздця, о. Мик. Миндюка, пароха Балинець, п. Вас. Букатовича, директора з Балинець, о. Мриголода, пароха з Мшанця і Стаха Ткачука з Гвіздця.

44) **Ф-ма О. Левицька і Спілка, Львів** — 100 зол. і кличе фірму „Фортуна Нова", фабрику свічок інж. Котецького і п. Осипа Стефановича зі Львова.

45) **Івсп. Рудницький Маркил, Львів** — 1 доляр і кличе д-ра О. Подолинського, п. Інжінерову Творидло на довільні квоти.

46) **Іван Калитяк, Львів** — 100 зол. і кличе прок. Евгена Шеховича зі Стрия і п. Григорія Калитяка з Ташкинту.

47) **Ольга й Олена Кульчицькі, Перемишль** — 20 зол. і кличуть усіх прихильників Пласту в Перемишлі.

48) **Д-р Володимир Вербенець, Рогатин** — 100 зол. і кличе д-ра Івана Бережницького і крил. о. Василя Томовича зі Львова.

49) **Богдана Тарнавська, Улашківці** — 20 зол. і кличе всі пластунські матери на довільні квоти.

50) **Дир. Андрій Мудрик, Львів** — 100 зол. і кличе інж. Миколу Хомишина зі Станиславова й інж. Мих. Кравцева зі Стрия.

51) **Дир. Онуфрій Пашак, Львів** — 50 зол. і кличе д-ра Володимира Мацькевича і п. Осипа Стефановича зі Львова.

52) **Адв. Осип Бурачинський, Хойніце на Поморю** — 20 зол.

53) **Дир. Михайло Коновалець, Зашків** — 10 зол.

54) **о. Ярослав Мурович, Сновичі** — 10 зол.

Дописи.

ТОПІЛЬНИЦЯ, ПОВІТ СТАРИЙ САМБІР. (Безпідставні кари). Дня 12-го лютого ц. р. влаштували собі члени читальні „Просвіти" в Топільниці забаву, на яку (до 10-ої год. вечір) дав писемний дозвіл місцевий війт. Біля 6-ої год. прийшов до читальні постерунковий зі Стрілок разом з війтом і розігнав забаву. Коли виділовий Степан Курило показав йому дозвіл від війта, то постерунковий відібрав ту посвідку, а згодом на донесення постерунку в Стрілках старосамбірське староство покарало грошевою карою по 10 зол. голову читальні Філярета Ортинського і виділового Степана Курила за влаштування забави без дозволу староства. Сталося це не зважаючи на те, що забава була без буфету і без

означення вступного і лиш за добровільними датками, не зважаючи й на те, що на неї дав писемний дозвіл війт.

СТАРОСАМБІРЩИНА. (Порядки в повіті). Недавно сказився пес старости в Старому Самборі. Староста видав розпорядок, щоб побити і постріляти всіх псів-волоцюг у Старому Самборі і по селах. Але розпорядок одно, а виконання друге. Гицлі в асисті постерункових повибивали не лише всіх псів-волоцюг, але й псів хатних та ланцюгових. У тій справі інтервеніював о. сенатор Татомир, а проте нікого з винуватців не потягнено до відвічальности. — Громадський закон каже, що громадський бюджет має укладати лише громада і що кожний громадянин може протягом 14 днів переглядати цей бюджет у громадській канцелярії та вносити свої заміти. Тимчасом повітова рада повідомила громадський уряд у селі Недільній, аби війт оголосив людям, що кожний може приходити до повітової ради і протягом 7-ох днів переглядати громадський бюджет та вносити свої поправки. Про це й повідомив війт своїх громадян біля церкви. На якій підставі зробила це повітова рада, то хіба їй самій відомо.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Понеділок, 31. березня год. 7·30 веч. „Кармен", гост. виступ Марії Лабі та італ. співачки Люсії. Ціни знижені.

Вівторок, 1. квітня, год. 7·30 вечером „Барон циганів" — знижені ціни.

Малий Міський Театр

Понеділок, 31. березня, год. 7·30 веч. „Сандомирське весілля", знижені ціни.

Вівторок, 1. квітня, год. 7·30 вечором „Сандомирське весілля", знижені ціни.

Жидівський театр „Габіма", саля кінотеатру „Кольосей":

Понеділок, 31. березня, год. 8·15 веч. „Дибук".

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма Подружжа на засіть (Бастер Кітон).
КАСІНО: Двобій у просторах.
КОЛЬОСЕИ: Остання каравана.
ЛЕВ: Погоня 20 поліц. собак (Гарі Піль). Його найліпший друг.
МАРУСЕНЬКА: Вулиця гріху (Янінгс).
ОАЗА: Князі на засланні.
ПАЛЯС: Звукова фільма „Вулиця засуджених душ" (Поля Негрі)
ПАН: Воскресення (Толстого).
ПАСАЖ: Наймсто за 1,000.000 дол. (Рін-Тін-Тін). Тижневик Метро-Гольдвин-Маєр і амер. комедія.
ПРОМІНЬ: Рамона (Дольорес дель Ріо).
СТИЛЕВЕ: З більшовицького раю (Ольга Чехова). Виступ російського хору. Комедія: Мистець безсоромности
ФАТАМОРГАНА: Під прапором кохання.
ХИМЕРА: Чорт.
УТІХА: Жінка в багряниці.

Програма радіо.

Вівторок 1. IV. 1930

Варшава (1411,7) 19·20 Трансмісія з опери з Катовиць. **Краків** (312,8) 15.00 Трансмісія з Варшави. **Гельсінгфорс** (221),4 18·15 Спів. **Ляйпціг** (259) 16·30 Концерт. **Талін** (296) 18·30 Вечірній концерт. **Берлін** (418) 16·30 Концерт з Липська. **Стокгольм** (436) 20·00 Вечір з Гамбурга. **Рим** (441) 17·00 Концерт з Неаполю. **Лянгенберг** (473) 13·05 Радіооркестра і солісти. **Прага** (487) 21·40 Популярні пісні. **Брюссель** (509) 19·30 Грамофонові плити. **Відень** (516,3) 15·30 Капеля Сільвінга. **Мюнхен** (533) 19·25 Оперетова музика. **Будапешт** (550) 19·30 Циганська музика. **Ленінград** (1000) 10·00 Вечірній концерт. **Харків** (1304) 9·00 Концерт для робітників. **Париж** (1725) 21·00 „Весела вдова".

Середа 2. IV. 1930

Варшава (1411,7) 16·15 Програма для дітей. **Краків** (312,8) 17·45 Концерт з Варшави. **Гельсінгфорс** (221) 19·35 Концерт хору. **Ляйпціг** (259) 16·30 Концерт солістів. **Талін** (296) 18·30 Симфонічний концерт. **Прага** (487) 19·30 Концерт Чеської Фільгармонії. **Міляно** (501) 12·00 Легка музика. **Брюссель** (509) 18·00 Радіоорхестра. **Відень** (516,3) 15·30 Капеля Гайбера. **Мюнхен** (534) 16·00 Радіотріо. **Будапешт** (550) 17·15 Військова орхестра. **Ленінград** (1000) 16·00 Концерт. **Харків** (1304) 16·00 Сучасна музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає.

На „Рідну Школу" зложили Вп. Тов. „Дністер" 31·50 зл. як непринятий о. Омеляном Калиничом, парохом в Гововецьку гор. гонорар за ведення агенції Т-ва „Дністер"; Родина Лужницьких у Львові 15 зол. замість квітів на могилу бл. п. Антоніни Рейтарівської. — Вп. Жертводавцям складає щиру подяку Головна Управа. 1726

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає.

МЕБЛІ НА РАТИ! готівкові ціни; також тапіцеровані меблі власного виробу — **вигідно лише в Доротеум** Льва Сапіги 34, телеф. 15·01. 44 34 ?

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Подяка.

Усім, що особисто віддали останню прислугу нашій найдорожчій Матері бл. п. Марії Козюк, вдові по бл. п. пароховї Висни та усім що висказали або переслали нам слова розради і спочування в нашім горю, складаємо щиру подяку. Зокрема дякуємо Впр. о. Деканові Іванові Вининцькому за провід у похоронах, о. пароховї Якову Долгому, о. Романові Красіцькому, о. Теофилеві Ириній, о. Василеві Телішевському і о. Михайлові Волинцеві. Діти і Рідня.

Ходорів, у березні 1930.

Подяка.

Прибиті важким горем по втраті найдорошого мужа, батька, діда і тестя, незабутнього Омеляна Поповича, що упокоївся в Заліщиках 22. березня 1930 р. складаємо отсим нашу найщирішу подяку Вп. Др. М. Долинському в Заліщиках за лікарські заходи підчас короткої недуги Покійного, Всч. о. Ексарху, Юріеві Калинюкові з Призиича, Всч. о. Олександру Циганюкові з Звинича і Всч. о Стусякові з Луки (на Буковині) за ласкаве відправлення сумного похоронного обряду, Всч. о Ол. Циганюкові з Звинича та делегатам українських товариств і інституцій в Чернівцях, Вп. п. інспектору Олександрові Купчанкові, редакторові „Часу" п. Юріеві Сербинюкові, представникові українського акад. козацтва „Запороже" в Чернівцях та відпоручникові Головної Управи „Рідної Школи" у Львові п. Іванові Герасимовичеві за зворушуючі промови виголошені над отвертою могилою Покійного, Вп. п. радниковій Михайлині Левицькій і п. директорові Василеві Івасюкові з Чернівців за ласкаву участь в похоронах Покійного, делегатам українських козацтв „Запороже" і „Чорноморе" в Чернівцях за почетну сторожу при домовині Покійного і звеличання похоронного походу своїм співом. Вп. п. відпоручникам українських товариств і інституцій в Чернівцях дякуємо теж щиро, за те, що вкрили домовину Покійного грудками буковинської землі, яку Він понад усе любив і за якою безмежно тужив, а на могилі Будителя і Провідника Буковини зложили прегарні вінки. Вп. Громадянству Заліщик і околиці дякуємо дуже за численну участь в похоронах Покійного. Буковинському учительству, Головній Управі „Рідної Школи" і тов. „Просвіта" у Львові та иншим почитателям Покійного дякуємо щиро за надіслані заяви співчуття.

Заліщики, дня 25, березня 1930 р.

Стефанович, інж. Ілько Попович, Ольга Попович, д-р Степан Попович, Емілія з Поповичів Зих, Ірина з Поповичів Суярко-Животівська, діти: д-р Роман Стефанович і Федір Суярко-Животівський зяті.

Подяка.

Прибитий тяжким горем — передчасною смертю — моєї найдорожчої Жени бл. п. Софії, Стефанії з Гомиків Ковбувової отсею дорогою щиро дякую Вп. Паням: Бабюковій, Бараниковій, Бахмаковій, Добрянській, Задорожній, Качуровській, Коршковій, Коссаковій, Левицькій проф. і доктор., Михайлюковій, п. Дарії Михайлюківній, Новаковій, Новодворській, Оробцевій, Рубінгеровій Ставничій, Ціпановській і Шипайловій, котрі в часі слабости піддержували на дусі Покійницю. — Щиро дякую Вп. Директорові Котецькому, Вп. Професорам о. Сатурському, Гаврилюкові, Левицькому, Николишинові і Храпливому що заступали мене довгий час безінтересовно і через те дали мені нагоду безперервно остати при Покійниці а також делєгації Учительської Громади, Кружка і Школи У. П. Т. Жіночого ружка і Базару, Т-ва Бояна, Вп. Панству Жибчинам і Гадібеам і всім тим, що поспішили до мене зі словами потіхи та співчуття. Щиро дякую Впр. о. ред. Гриньовському за провід, а Всч. оо. Гссовському, Станецькому, Даниловичеві, Капустинському і Козубові за участь в похоронах і відпровадження на місце вічного спочину, Т-ву Боянові, що своїм співом причинився до звеличання сумного обряду, Вп. Пані Радник Гонтовій і Панові Д-р Ставничову за прощальні слова на цвинтарі, а вкінці зі щирого серця дякую Вп. проф. Шипайлові як диригентові Бояна, шкільній молоді і всім учасникам похоронів за віддання останньої послуги Покійниці.

1722 **Муж, Родичі і Брати.**

Подяка.

Всім, що віддали останню прислугу нашому найдорошому синові Володимиру дня 23. березня ц. р. — та всім, що висказали нам слова розради і спочування з нашим горем, складаємо щиру подяку. Зокрема сердечно дякуємо шкільним Товаришам дорогого покійника і Членам академ. хору „Бандурист", за звеличання сумного похоронного обряду і за улаштування поминального богослуження в дні 27 ц. м. — а Впр. о. Катехиті Д-рові Лабі і о. Радникові Кархутові складаємо сердечну подяку за ласкаву відправу того поминального богослуження. Щире спасибі складаємо товаришові Прошинові за зворушливі слова прощання над гробом. Най Господь Бог Всім стократно нагородить!

Володимир Русин,
ем. окружний суддя з жінкою

Львів, 29 березня 1930.

Загальні Збори

Товариства Українських Правників у Львові,

відбудуться в четвер, дня 10. квітня 1930 р. в год. 6. вечером в домівці Тов. „Українська Бесіда" у Львові, вул. Рутовського ч. 22/I (Народний Дім) зі слідуючим порядком нарад:

1) Відкриття Зборів; 2) Відчитання і приняття протоколу з попередних Загальних Зборів; 3) Ділові звіти Членів Головної Ради; 4) Звіт Контрольної Комісії і уділення абсолюторії уступаючій Головній Раді; 5) Вибір Голови Товариства, Членів Головної Ради, як також членів Контрольної Комісії; 6) Внесення й запити. — Колиб в означеному часі не явилося вимагане статутом число членів, то без огляду на скількість присутніх, відбудуться ті самі Збори в год. 6·30 того самого дня з правом рішення і вибору. — **Зенон Лукавецький,** голова Товариства. **д-р Іван Грицай,** секретар. 1718

Ч. М. 34.338/30.
В. II/2.

Оголошення.

Магістрат корол. стол. міста Львова повідомляє інтересованих П. Т. платників комунальних даний, що Прибічна Рада Пана Урядового Комісаря ухвалою з дня 6. березня 1930 р. постановила з уваги на сучасну господарську депресію не побирати кар (відсоток) за проволоку від залеглостей, які наросли по день 31. грудня 1929 р. в комунальних данинах, нижче виказаних, а саме:

в 75 % гр. податку від нерухомостей,
„ дороговій оплаті,
„ каналовій „
„ водопроводнім податку,
„ оплаті за чищення їздні, як також
„ податку від мешканевого люксусу

у випадку вирівнання тих залеглостей у речинці до дня 15. квітня 1930 р.

Рівночасно зауважується, що згадана ухвала не торкається державних податків ані також інших оплат і громадських податків, крім вище названих.

Магістрат корол. стол. м. Львова.

У Львові, дня 11. березня 1930 р.

Урядовий Комісар
в. р. о. Президента м. Львова
1721 **Д-р Отто Надольскі в. р.**

Подяка.

Дня 19. березня ц. р. відпровадили ми на місце вічного спочинку нашу Найдорошу і ніколи не забуту Маму, Бабцю і Прабабцю, бл. п. Антоніну з Бальків Рейтарівську, вдову по бл. п. пароховї Лубянок і деканові збаражському о. Іздорові. Прибиті горем уважаємо своїм обовязком зложити найсердечнішу подяку всім, котрі своєю присутністю віддали послідну прислугу Покійній. В першу чергу дякуємо Всч. ОО. Парохам і Сотрудникам крил. Лужницькому, Білінкевичові, Курмановичові, Олановичові, Шумилі і Ошипкові за мольби над тлінними останками. Окремо дякуємо Всч. о. совіт. Білінкевичові за зворушаючу надгробну промову. Місцевій оркестрі і усім вірним, котрі своєю численною присутністю виявили своє співчуття — сердечне Спаси Біг! — **Рідня.**

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10